Πασκάλς κι Πουλιόνς ήταν παιδικοί φίλοι.

Ο Πασχάλης ψημένος στη ζωή – πρωτότοκος γιος πολυμελούς οικογένειας ορφανός από πατέρα – αρμήνευε που και που το φίλο του.

Κάπως έτσι τον αρμήνεψε όταν ο Πολυχρόνης θέλησε να ασχοληθεί τότε με τα κοινά.

Φίλους τι δλεια έχς συ μη την πουλιτική! πουλιτική είνι μνια πτάνα!

Του Νίκου Γ. Ξυδακη (από την Καθημερινή)

Πολιτική στη χώρα της παραπραξίας

Τα διαδραματιζόμενα τις τελευταίες ημέρες δείχνουν πολλά για την ποιότητα του πολιτικού προσωπικού της χώρας, το οποίο βρίσκεται αντιμέτωπο με μια σφοδρή κρίση, με πενιχρή πνευματική εξάρτυση και χαμηλό ψυχικό σθένος. Το επίπεδο και η τροπή των συζητήσεων την περασμένη εβδομάδα, εντός και εκτός Βουλής, δείχνουν την πλειονότητα των πολιτικών να μην αντέχουν να σηκώσουν στους ώμους τους το ιστορικό βάρος της χώρας. Δεν μπορούν να ασκήσουν αυτοκριτική και να υπερβούν τον παλαιό εαυτό τους· αδυνατούν να πουν όλη την αλήθεια στους πολίτες, μαγειρεύουν στοιχεία για να ξεγελάσουν τον λαό και την τρόικα. Ουσιαστικά, δεν ασκούν πολιτική και διακυβέρνηση: κρύβονται πίσω από τα διλήμματα που θέτουν εταίροι και πιστωτές, προκειμένου να ακολουθήσουν την προαποφασισμένη από άλλους πολιτική, χωρίς να υποβληθούν στον κόπο να σκεφτούν εναλλακτικές, να διαπραγματευτούν με ρίσκα, να συγκρουστούν εν ανάγκη.

Την προπερασμένη Τετάρτη, ζήσαμε τη μετέωρη Δημοκρατία: οι λιμουζίνες του Προέδρου και του Πρωθυπουργού περνούσαν βιαστικά ανάμεσα από συστοιχίες ειδικών φρουρών και αγανακτισμένους πολίτες που αποδοκίμαζαν. Ήταν μια θλιβερή εικόνα, δυσοίωνη για τη δημοκρατία· κατέγραψε τη δυσαρμονία κοινωνίας και πολιτικής τάξης, αλλά και την υποχώρηση του οφειλόμενου σεβασμού προς τους πολιτειακούς θεσμούς. Τις επόμενες ώρες, η αποδόμηση της θεσμικής τάξης συνεχίστηκε από τον ίδιο τον πρωθυπουργό, όταν υπέβαλε την παραίτηση της κυβέρνησης του τηλεφωνικώς στον αρχηγό της αξιωματικής αντιπολίτευσης, χωρίς να έχει ενημερώσει επισήμως το υπουργικό του συμβούλιο, ενώ εν συνεχεία αναίρεσε την απόφαση του και ανήγγειλε ανασχηματισμό.

Η παλινωδία είναι ανθρώπινη αδυναμία, συγγνωστή· για τον ηγέτη, όμως, είναι μοιραία αδυναμία διότι δεν αποδομεί τον εαυτό του, αποδομεί τον λαό. Η αποδόμηση εξακολούθησε σαν οπερέτα, σαν κωμωδία παρεξηγήσεων, με το αμήχανο και κενό περιεχομένου διάγγελμα του πρωθυπουργού και τις ακολουθήσασες συνεδριάσεις της Βουλής για ψήφο εμπιστοσύνης. Οι ομιλίες σημαδεύτηκαν από γλωσσικές παραδρομές, συνταρακτικές ως προς τις λανθάνουσες συμπαραδηλώσεις, τόσο που να εκλαμβάνεται πλέον η σύνολη κυβερνητική πρακτική ως μια τεράστια παραπραξία, με την έννοια του φροϋδικού ολισθήματος. Άλλα νομίζουμε ότι κάνουμε κι άλλα κάνουμε.

Ο εντοπισμός της γέννησης της Δημοκρατίας στο σωτήριο έτος 1981 εμπίπτει σε αυτήν την κατηγορία επίσης: μια βολονταριστική ερμηνεία της Ιστορίας, στο όριο του αυταρχισμού, που συμβαίνει για αποπροσανατολισμό, για απόσπαση του ενδιαφέροντος από τα κατεπείγοντα υλικά ερωτήματα. Υπό μία έννοια, η ταυτόχρονη αναγγελία μαζικών συλλήψεων ποδοσφαιρικών παραγόντων και μπράβων για στημένα στοιχήματα υπηρετεί τον ίδιο σκοπό: αποσπά τη συζήτηση από το πεδίο των πραγματικών αναγκών και της πολιτικής και τη μεταθέτει στο καφενείο και στη μνησικακία του πλήθους έναντι των συνήθων υπόπτων.